

Zondag 24 september 1916.

Bij de laatste bombardeering van St. Denijs zijn uit de lucht briefjes neergegooid, met melding, dat er eerlang honderd vliegtuigen-vernielers zullen verschijnen om alles in gruis te slaan. De bewoners worden aangemaand hun huizen te ontvluchten, voordat die verschrikkingen werkelijkheid zijn.

Gisteren avond om half zeven uur te voet door het drukke straatverkeer naar 't centraal postbureel op de Koornmarkt. Godlof het gebouw is nog helder verlicht, het moet nog open wezen. De breede buitentrap opgeklimmen: "Gesloten," zegt een Feldgraue, die met een paar anderen op het perron staat. Wat een tegenspoed!

"Jammer, ik kom van zoo ver," zeg ik in 't Duitsch. Hij haalt de schouders op. "Wanneer dan sluit het bureel?"

"Um sieben Uhr, deutsche Zeit. Kom morgen terug," stelt hij beleefd voor.

Een dame — eigenlijk de duitschgezinde — die zich zoo even bij mij ongewenscht aan gesloten heeft, en, die in de nabijheid woont, biedt aan zelve de correspondentie des anderdaags te komen brengen.

Jamaar, jamaar... nieuwe nog grootere verlegenheid... het bewuste stuk is een kaart aan een civielgevangene te Holzmünden en het ongeluk wil, dat er juist iets opstaat, in bedekte woorden, ten ongunste van haar man. Ziet en begrijpt de soldaat mijn aarzeling en mijn onbeholpen te verwachten weigeren, is het een intuïtief, die het verborgene vat? Hij steekt zijn hand uit: "Geben Sie ruhig hier," zegt hij, "morgen zal ik het bestellen op de post."

Of ik hem erkentelijk was!

Doch wat al omslag, wat al moeielijkheden voor de nietigste briefwisseling!

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnoed* »)